

«Si el Papa continua així, acabaré resant en una església»

El 10 de maig el papa Francesc rebé al Vaticà el president de Cuba, Raúl Castro, que apareix en la foto escoltant atentament el Sant Pare. El president va sortir tan impressionat de la saviesa del Sant Pare que va declarar als periodistes: «Si el Papa continua així, acabaré resant en una església. I no ho dic com una broma».

El Vaticà ha fet una feina de mediació decisiva per establir una nova etapa en les relacions entre Estats Units i Cuba. L'entrevista també va permetre preparar els detalls de la visita del Papa a Cuba el proper setembre, durant el viatge que farà als Estats Units.

GLOSSA

Servir la comunitat

Diumenge al matí. Arribo a la parròquia d'un barri. Em dispenso a substituir-ne el rector, pendent de passar pel quiròfan, en la missa de les nou del matí. Feia anys que no entrava en aquella església. Sorpren la netedat i l'ordre dominant en totes les dependències. Les cartelleres abunden en informació actualitzada. Un grup de seglars i una religiosa que tenen cura d'aquesta celebració em posen al corrent. Cadascú m'exposa la seva responsabilitat: direcció de cants, interpretació de la música a l'orgue, recerca de lectors, control de megafonia, elaboració i gestió del *powerpoint*, organització de la recaptada, sagristia i preparació de l'altar... Comença la celebració amb una assistència notable. El ritme és àgil. Tothom sap quan ha d'intervenir i ho fa amb un cert domini del servei encomanat. La participació en els cants és nodrida. Tot i ser aliè a la comunitat parroquial, em sento acollit i esperonat. Convocats per Jesús, estem celebrant el diumenge i ho fem amb joia, sense perdre el sentit profund de la trobada. És una comunitat que celebra la fe i que implica els seus membres. Després m'assabento que, entorn d'un actiu consell parroquial, funciona un grup de Càri-

tas, de litúrgia, de formació, d'economia...

Aquesta comunitat parroquial no és única. Són moltes més, situades arreu, les que han aconseguit una implicació dels laics i les laiques que les integren. Bona tasca la dels seus pastors, promovent i animant aquesta participació. Bona resposta la del laicat, que se sent cridat a col·laborar amb els pastors per servir la comunitat, per donar-li vitalitat i fer-la créixer, aportant el bon fer de cadascú, segons les necessitats i crides del moment, la pròpia vocació i les aptituds i els dons personals. Un testimoni de fe, de resposta a les exigències de la fe, i de lliurament a la comunitat que esdevé treball pel Regne. Un acte d'amor que té el centre i l'ànima en l'eucaristia i que depèn de la unió personal i comunitària amb Crist. «Més aviat, mantenint-nos en la veritat i en l'amor, creixerem en tot vers el Crist, que és el cap. Per ell, tot el cos es manté unit harmoniosament gràcies a tota mena de junctures que el sostenen; així, d'acord amb l'energia distribuïda segons la mesura de cada membre, tot el cos va creixent i edificant-se en l'amor» (Ef 4,15-16).

Enric Puig Jofra, SJ

AGENDA

- **Dimarts 9**, Visita Pastoral a la Pobla de Massalua.
- **Dimecres 10**, Visita Pastoral a Vilalba dels Arcs.
- **Divendres 12**, Visita Pastoral a la Fatarella. / Móra d'Ebre, a les 20 h, Missa al Convent de Mínimes.
- **Dissabte 13**, Jornada final de curs de Càritas. / Càlig, Assemblea Acció Catòlica. / Visita Pastoral a la Fatarella, a les 20 h, Missa Estacional.
- **Diumenge 14**, Vinaròs, 11.30 h, Confirmacions a la parròquia Santa Maria Magdalena. / Càlig, 19 h, Confirmacions.

PARAULES DE VIDA

L'Església, servidora dels pobres (III)

La crisi que estem vivint es manifesta en les distintes pobreses que trobem en la nostra societat, situacions que no poden deixar d'interpel·lar la consciència dels cristians i de qualsevol persona de bona voluntat. En la instrucció pastoral *L'Església, servidora dels pobres* es mencionen aquelles que resulten més visibles i que constitueixen una crida a créixer en la caritat. Es tracta de certes situacions que a ningú li resulten llunyanes. Tots coneixem persones que han passat o estan passant per elles.

En primer lloc es descriu la situació de moltes famílies que han sigut colpejades per la crisi. La falta d'ocupació que experimenten en algun dels seus membres; la disminució de la capacitat adquisitiva; el fenomen de la desocupació juvenil, que obliga tants joves a emigrar per trobar treball;

les dificultats que tenen els joves per formar una família degut a les condicions laborals; les dificultats insalvables que tenen les persones majors de 50 anys per a trobar treball; la «feminització de la pobresa», etc... són fenòmens que sovint afecten negativament

la convivència familiar i que contribueixen a agreujar alguns comportaments que també posen en crisi la institució familiar: envelliment de la població per la baixa natalitat i l'increment del nombre d'avortaments, augment de les ruptures familiars i de les unions extramatrimoniales, etc...

La crisi ha afectat també a certs grups de la societat que en altres temps eren fonamentals per a l'economia: el món rural i els homes i dones del mar. Mentre que les despeses de producció s'han incrementat, els beneficis han disminuït. S'ha produït una transformació econòmica que ha provocat la despoblació i l'envelliment de molts dels nostres pobles.

El fenomen de l'emigració ha provocat també situacions noves de pobresa. Ens trobem davant d'un nou cicle migratori.

Aquest fet, que en si mateix ofereix grans possibilitats a la nostra societat, en un primer moment ens planteja una sèrie de reptes. De fet, sovint veiem que «els immigrants són els pobres entre els pobres» (núm. 9), els qui més pateixen els efectes d'una crisi que ells no han provocat. De fet, en els darrers temps, a causa de la situació econòmica que estem vivint, hi ha una tendència, que s'ha estès tant entre les autoritats com en àmplies capes de la nostra societat, a retallar-los els seus drets. «Els més pobres entre nosaltres són els estrangers sense papers, als quals no se'ls faciliten serveis bàsics» (núm. 9). Certament, cal reconèixer que la problemàtica que plantegen els fenòmens migratoris és complexa i no té fàcil solució, però els cristians no podem oblidar que tot ésser humà, pel fet de pertànyer a la família humana, és titular d'aquells drets fonamentals per a la vida, i subjecte d'uns deures bàsics amb la societat que l'acull.

Ens hem plantejat alguna vegada en les nostres parròquies i comunitats com estem reaccionant davant d'aquestes pobreses?

Que el Senyor ens concedeixi la seua pau.

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

ENTREVISTA

► **JAUME FONTBONA**

La Bíblia de la Comunitat

«**C**al que el llibre que conté la paraula de Déu tingui un lloc visible i d'honor en el temple cristià» (*Verbum Domini*, 68). En aquesta línia, l'Associació Bíblica de Catalunya i el Centre de Pastoral Litúrgica (www.cpl.es) han fet una nova edició de la Sagrada Escripura, que han anomenat *Bíblia de la Comunitat* (BCom), perquè qualsevol comunitat pugui posar-la al centre de la seva existència i convivència. El text és de la BCI i compta amb 21 il·lustracions de l'artista Perico Pastor. Mn. Jaume Fontbona és president del CPL.

Per què es crea i quina novetat aporta aquesta edició?

La centralitat de la Paraula s'ha de fer visible com ho és el Santíssim Sagrament. I millor fer-ho simultàniament. És una idea suggerida per Benet XVI. Per això, té tres trets que la fan singular: el format gran, les il·lustracions i el text.

És curiós que un agnòstic com Perico Pastor hagi dibuixat ja quatre Bíblies...

La Bíblia sempre impacta i no deixa ningú indiferent. Pastor l'ha llegida de dalt a baix i n'ha quedat tocat. Així les il·lustracions acompanyen bé la força del text. La paraula de Déu apareix amb molta força, la del text i la de la il·lustració. La fe es fa relat i també imatge.

En què ajudarà i per a qui està pensada?

Per a les celebracions de la Paraula i les vetlles de pregària entorn de la Paraula. I a la catequesi, amb la seva sola presència, els infants copsaran la centralitat de la Paraula. Les persones que s'acosten a la capella del Santíssim trobaran la Paraula per a ser llegida, meditada, contemplada i pregada. A les nostres llars pot servir perquè els qui hi viuen resin amb la paraula de Déu i es preparin a rebre-la com a aliment en l'Eucaristia.

Oscar Bardají i Martín

PREGÀRIES DE LA M. TERESA

Pel desesperat

Senyor, t'ho demano, dóna-li llum, perquè s'hi vegi en la profunditat fosca de la seva temptació.

Dóna-li el teu amor, perquè pugui entreveure, si més no, les riqueses que tu has preparat per a nosaltres.

Infon-li l'Esperit Sant, perquè pugui comprendre que tens necessitat d'ell i que l'estimes, i que té una missió encara a la vida: la de transmetre l'amor i la misericòrdia que tens per ell a persones que també el necessiten.

Dóna-li l'esperança en el futur. Deixa'l viure, Senyor.

Amén.

Mare Teresa de Calcuta

SER PADRES

El mito de la familia instantánea

La creació de una nueva familia por una persona separada o divorciada crea situaciones potencialmente delicadas e incluso conflictivas, al unir hijos de diversos matrimonios que no tienen entre ellos vínculos de sangre.

Habitualmente, los hijos van más lentos que los padres en la construcción de sus relaciones mutuas con los nuevos hermanos y con el nuevo padre. Razones tienen, ya que poco menos que súbitamente, un día se encuentran con unos padres nuevos, a los que deben obediencia, respeto y cariño. Durante un tiempo, más o menos largo según sea la personalidad de cada hijo, el nuevo adulto y los nuevos niños incorporados a la familia estarán finamente observados y escudriñados por ojos infantiles. En ambas partes de la familia reconstruida habrá curiosidad de mutuo conocimiento.

Así, amigo lector, es fácil entender que todo este proceso de creación de vínculos precisa su tiempo y no se puede realizar de manera instantánea.

Lo erróneo es forzar unas relaciones basadas en el desconocimiento mutuo que, luego, demostrarán ser ficticias. En otras palabras: no porque varias personas estén juntas bajo un mismo techo ya forman una familia. No existe, por tanto, la *familia instantánea*. Es un mito a erradicar.

Y ahora le brindo un consejo importante para armonizar las dos partes de la familia en una nueva estructura familiar: hacer a los hijos partícipes de la historia de cómo se llegó a formar la nueva pareja.

Dr. Paulino Castells

(*Crecer con padres separados*, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

San Francisco de Asís y la Eucaristía

Uno de los aspectos más destacados de la vida de san Francisco de Asís es su opción por la pobreza y por los pobres. Es admirable su radicalidad en la manera de vivir esta dimensión del Evangelio.

Frente a diversos grupos de su tiempo, Francisco devuelve a lo material su dignidad al reconocer que está íntimamente ligado a lo Eterno. Así redescubre el valor de la Eucaristía. En su tiempo apenas se veneraba la Presencia eucarística después de la celebración.

Pero él, enamorado de la humanidad de Jesús, siente la necesidad de reverenciar esa Presencia misteriosa. ¿Qué hay más pobre que un pedazo de pan? Por eso Dios se hace presente ahí, a través de un gesto sacramental. La pobreza del pan es el contrapunto que resalta la grandeza divina. La pobreza es una pedagogía que nos permite vislumbrar la Presencia divina allí donde ninguna grandeza humana la puede interferir o distorsionar.

Dios es Eterno, Infinito, Inefable..., pero ama tanto al ser humano que quiere hacerse cercano, accesible, comprensible... Por eso acude disfrazado de pobreza. Francisco es un gran maestro espiritual que nos enseña a valorar esta verdad fundamental del cristianismo.

Josep Otón

La mística de la Palabra, Editorial Sal Terrae del Grupo de Comunicación Loyola

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

8. ■ Dilluns (Tortosa) (litúrgia hores: 2a setm.) [2Co 1, 1-7 / Sl 33 / Mt 5,1-12]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. ■ Dimarts [2Co 1,18-22 / Sl 118 / Mt 5,13-16]. Sant Efrem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església. Sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Dimecres [2Co 3,4-11 / Sl 98 / Mt 5,17-19]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

11. ■ Dijous [Ac 11,21b-26; 13,1-3 / Sl 97 / Mt 5,20-26]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí. Santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858). Sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alcía, vg. cistercenca.

12. □ Divendres [Os 11,1.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-3.4bcd.5-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jn 19,31-37]. El Sagrat Cor de Jesús. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o Nofre), anacoreta.

13. □ Dissabte [2Co 5,14-21 / Sl 102 / Lc 2,41-51]. L'Immaculat Cor de Maria. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció. Sant Fandila, prev.; sant Aventí, mr.; santa Aquil·lina, vg.

14. ■ † Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Ez 17,22-24 / Sl 91 / 2Co 5,6-10 / Mc 4,26-34]. Sant Eliseu, profeta (s. ix aC); santa Digna, verge i màrtir.

EL COS I LA SANG DE CRIST

▶ Lectura el llibre de l'Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisès anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor.»

Moisès escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obeïrem en tot». Llavors Moisès aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí.»

▶ Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li doldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves promences, / ho faré davant del poble. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisès, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual.

I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu.»

Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todo lo que había dicho el Señor y todos sus mandatos; y el pueblo contestó a una: «Haremos todo lo que dice el Señor.»

Moisés puso por escrito todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes israelitas ofrecer al Señor holocaustos, y vacas como sacrificio de comunió. Tomó la mitad de la sangre, y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después, tomó el documento de la alianza y se lo leyó en alta voz al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que manda el Señor y lo obedeceremos.» Tomó Moisés la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que hace el Señor con vosotros, sobre todos estos mandatos.»

▶ Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando su nombre. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, hijo de tu esclava; / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando tu nombre, Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Hb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su tabernáculo es más grande y más perfecto: no hecho por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No usa sangre de machos cabríos ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros y el rociar con las cenizas de una becerro tienen poder de consagrar a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, llevándonos al culto del Dios vivo. Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?»

▶ Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 14,12-16.22-26)

Él envió a dos discípulos, diciéndoles: «Id a la ciudad, encontraréis un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo y, en la casa en que entre, decidle al dueño: "El Maestro pregunta: ¿Dónde está la habitación en que voy a comer la Pascua con mis discípulos?" Os enseñará una sala grande en el piso de arriba, arreglada con divanes. Preparadnos allí la cena.»

Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la cena de Pascua. Mientras comían, Jesús tomó un pan, pronunció la bendición, lo partió y se lo dio, diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo.» Cogiendo una copa, pronunció la acción de gracias, se la dio, y todos bebieron. Y les dijo: «Ésta es mi sangre, sangre de la alianza, derramada por todos. Os aseguro que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios.» Después de cantar el salmo, salieron para el monte de los Olivos.

El Salvador eucarístico. Pintura de Juan de Juanes, Museo del Prado (Madrid)

COMENTARI

L'Eucaristia és ferment d'amor i d'unitat

«L'Eucaristia, si bé constitueix la plenitud de la vida sacramental, no és un premi per als perfectes sinó un generós remei i un aliment per als febles» (Papa Francesc). La nostra fe no és un art sense aliment. El pa i el vi són els signes que el Crist és present en la seva Església. El pa i el vi alimenten els creients, enforteixen la comunitat i són un tast de la futura festa sense fi. En el pa i el vi se'ns ofereix el Crist i ens reconcilia amb Déu. El pa i el vi, el Cos i la Sang de Crist que Déu ens dóna perquè puguem donar-ne gràcies: el motiu de la nostra acció de gràcies (=eucaristia). Celebrem amb l'Eucaristia que

Crist ens ha estimat fins a donar la seva vida per nosaltres.

Quan Jesús veu que s'acosta la seva mort, s'acomia dels seus amics amb un àpat pasqual en comú: el Sopar i l'ofrena van units en l'Eucaristia; són un signe de perdó i de reconciliació que, a través de l'entrega de Jesús, omple de sentit pasqual la festa que celebrem. Estem invitats a compartir la festa de l'amor per nosaltres. Jesús es dóna perquè estima i no espera altra cosa que corresponguem al seu amor. L'Eucaristia és ferment d'amor i d'unitat.

Jesús diu: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes» (literalment «per molts»). Aquesta expressió semítica no s'oposa a tots,

sinó que pot significar «per tots que són molts»; és a dir, per tothom sense distinció. Nodrits amb el pa i el vi de l'Eucaristia, serem capaços de reproduir en nosaltres l'estil oblatiu del Crist, obedients a la seva paraula i amb el do de nosaltres mateixos en l'amor als germans.

Tots els qui participen de l'Eucaristia estan units entre ells i estan cridats a formar l'únic poble de Déu. Els deixebles de Jesús hem de ser el nucli d'una comunitat que abraça tots els éssers humans. El pa i el vi de l'Eucaristia prolonguen l'eficàcia salvífica de la mort de Jesús i fan possible una nova relació dels homes entre ells i amb Déu.

Ignasi Ricart, claretià

CRÒNICA DIOCESANA

Ministeri d'Acolitat

Diumenge 12 d'abril, el seminarista Gerard Reverté Escrihuella va ser instituït en el ministeri de l'Acolitat en el marc de l'Eucaristia dominical a la parròquia de Sant Josep Obrer, a Sant Carles de la Ràpita, en la que Gerard comparteix la seva fe i madura la seva vocació. En la celebració, el Sr. Bisbe, convidant a pregar a tota la comunitat parroquial beneí Gerard i li lliurà la patena tot dient: «Rep aquesta patena amb el pa per a la celebració de l'Eucaristia, i viu de tal manera que puguis servir dignament la taula del Senyor i de l'Església.»

Mn. Carlos París

Trobada d'adolescents de l'Arxiprestat Delta-Litoral al Caro

Onze joves de la parròquia de Vandellòs, que el passat 19 d'abril van rebre el sagrament de la

Confirmació, vint-i-vuit joves de les parròquies de Deltebre, l'Assumpció i Sant Miquel, van poder disfrutar juntament amb els monitors i els mossens d'un cap de setmana, del 10 al 12 d'abril, de trobada al Caro. El tema de la trobada va ser: «En busca de la felicitat». Els treballs, la convivència, les estones de gresca, de pregària i altres activitats ens van ajudar a descobrir quin és el veritable camí de la felicitat, camí on Jesús es fa present i ens ajuda a descobrir-lo. Agraïm també a la Delegació de Joves del nostre Bisbat la seva col·laboració i participació. Esperem que aquests joves perseverin amb il·lusió en el seu camí de creixement en la fe.

Mn. Joan Guerola

Trobada interdiocesana de diaques a Tortosa

Es va celebrar el dissabte 11 d'abril, a Tortosa, la Trobada familiar interdiocesana de diaques.

A les 11 del matí, es van trobar un grup de diaques de les diòcesis catalanes i llurs esposes, en el Seminari Conciliar de Tortosa. La trobada va estar presidida pel bisbe de la diòcesi, Mons. Enrique Benavent.

Es van tractar diverses qüestions relacionades amb el ministeri diaconal i es va informar sobre la situació del diaconat en les diòcesis catalanes, on hi ha diaques permanents en les 10 diòcesis, amb un total de 116 i un nombre considerable de candidats.

La celebració de l'Eucaristia va estar presidida pel Sr. Bisbe. Tot seguit, hi va haver un dinar de germanor, al mateix Seminari.

A la tarda, va tenir lloc una visita cultural a la Catedral de Tortosa i a la seva exposició permanent. En acabar, a la mateixa Catedral, es van resar les Vespres i va finalitzar una altra jornada de fraternitat diaconal.

Aureli Ortín

La Mare de Déu del Remei de Flix

Dilluns de Pasqua, 6 d'abril, es va fer l'aplec del Remei a Flix. De bon matí surt la processó de l'Església amb el rés de les lletanies dels sants i després es va en cotxes i autobusos.

Hi ha alguna colla que ha pernoctat i d'altres van ocupant els llocs per fer la paella, mentre la cobla va tocant sardanes. Molts encenen el seu ciri al cremador i d'altres van a l'ermita, un edifici del segle XVIII amb diverses reformes. L'ermita original era a la balma. A les 11 hores hi ha la missa solemne, cantada, assisteixen les autoritats, les pubilles i hereus i tothom segueix la tradició de cada any.

A la tarda, a l'entrada al poble és tot un riu d'alegria la trobada entre els que surten de l'Església i els que vénen de l'ermita. Acaba la jornada tots a l'església amb el Crist: Visca la Mare de Déu del Remei!

Mn. Antonio Bordás

PALABRAS DE VIDA

La Iglesia, servidora de los pobres (III)

La crisis que estamos viviendo se manifiesta en las distintas pobrezas que encontramos en nuestra sociedad, situaciones que no pueden dejar de interpelar la conciencia de los cristianos y de cualquier persona de buena voluntad. En la instrucción pastoral *La Iglesia, servidora de los pobres* se mencionan aquellas que resultan más visibles y que constituyen una llamada a crecer en la caridad. Se trata de ciertas situaciones que a nadie le resultan lejanas. Todos conocemos a personas que han pasado o están pasando por ellas.

En primer lugar se describe la situación de muchas familias que han sido golpeadas por la crisis. La falta de empleo que experimentan en alguno de sus miembros; la disminución de la capacidad adquisitiva; el fenómeno del paro juvenil, que obliga a tantos jóvenes a emigrar para encontrar trabajo; las dificultades que tienen los jóvenes para formar una familia debido a las condiciones laborales; las dificultades insalvables que tienen las personas mayores de 50 años para encontrar trabajo; la «feminización de la pobreza», etc... son fenómenos que frecuentemente

afectan negativamente a la convivencia familiar y que contribuyen a agravar algunos comportamientos que también ponen en crisis la institución familiar: envejecimiento de la población por la baja natalidad y el incremento del número de abortos, aumento de las rupturas familiares y de las uniones extramatrimoniales, etc...

La crisis ha afectado también a ciertos grupos de la sociedad que en otros tiempos eran fundamentales para la economía: el mundo rural y los hombres y mujeres del mar. Mientras que los gastos de producción se han incrementado, los beneficios han disminuido. Se ha producido una transformación económica que ha provocado la despoblación y el envejecimiento de muchos de nuestros pueblos.

El fenómeno de la emigración ha provocado también situaciones nuevas de pobreza. Nos encontramos ante un nuevo ciclo migratorio. Y este hecho, que en sí mismo ofrece grandes posibilidades a nuestra sociedad, en un primer momento nos plantea una serie de retos. De hecho, frecuentemente vemos que «los inmigrantes son los pobres entre los pobres» (n.º 9), los que más su-

fren los efectos de una crisis que ellos no han provocado. De hecho, en los últimos tiempos, debido a la situación económica que estamos viviendo, hay una tendencia, que se ha extendido tanto entre las autoridades como en amplias capas de nuestra sociedad, a recortarles sus derechos. «Los más pobres entre nosotros son los extranjeros sin papeles, a los que no se les facilitan servicios básicos» (n.º 9). Ciertamente, hay que reconocer que la problemática que plantean los fenómenos migratorios es compleja y no tiene fácil solución, pero los cristianos no podemos olvidar que todo ser humano, por el hecho de pertenecer a la familia humana, es titular de aquellos derechos fundamentales para la vida, y sujeto de unos deberes básicos para con la sociedad que le acoge.

¿Nos hemos planteado alguna vez en nuestras parroquias y comunidades cómo estamos reaccionando ante estas pobrezas?

Que el Señor nos conceda su paz.

† Enrique Benavent Vidal
Obispo de Tortosa